

ZVON

prosinec/december
2015

časopis krajanske rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Anděl BDĚLOSTI

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Anděl bdělosti je spřízněn s andělem pomalosti. Bdělost je dnes oblíbeným slovem spirituálních autorů. Především vietnamský buddhistický mnich Thich Nhat Hanh opětovně hovoří o bdělosti, o umění bdělého života. Celá moudrost buddhismu spočívá v tom, že dovedeme vlévat energii bdělosti do každého úkonu. Už jako mladý mnich se denně učil konat všechno bděle. Celá jeho askeze a každodenní trénink spočíval v bdělosti při všem, co konal: při dýchání, při chůzi, při mytí nádobí i při mytí rukou. Kdykoli si myl ruce, říkal: “Přes tyto ruce teče voda. Chci ji pečlivě užívat k udržení této vzácné planety.”

Bděle jednat znamená porozumět, uctivě se k někomu, či něčemu chovat. Bdělost souvisí s probuzením. Kdo bděle pozoruje svůj dech, kdo bděle kráčí, kdo bere bděle do ruky lžici, kdo je zcela při tom, co právě koná, ten je probuzený, procitl a bdí. Buddha znamená probuzený, bdělý člověk. Mnozí z nás žijí v jakémsi polospánku. Vůbec nepozorují, co činí. O svém životě si dělali iluze, jenomže nejsou v kontaktu se skutečným životem. Bdělost nás chce uvést do styku s věcmi, s lidmi. Jeden zenový mnich byl dotázán na svou meditační praxi. Odpověděl: “Když jím, tak jím. Když sedím, tak sedím. Když stojím, tak stojím. Když jdu, tak jdu,” Tazatel namítl: “To přece není nic zvláštního. To přece děláme všichni.” Mnich ale pravil: “Ne, když ty sedíš, tak už stojíš. A když stojíš, už jsi na cestě.”

Meditační cvičení spočívá v tom, že dbám vědomě na to, co právě dělám. Tak zjistím, že bdělost je spirituální síla, která můj život okořeňuje. Vnímám, že skutečně žiji, že jsem to já, kdo žije, že mnou nikdo nepostrkuje jako figurkou. Vidím, že život je tajemství plné hloubky, vitality a radosti.

Bdělost má cosi společného s úctou, s oceněním. Pozorně zacházím se svým dechem, protože v něm cítím dech Boha, který mě naplňuje životem, který proniká celým mým tělem svým hojivým teplem. Pozorně беру do ruky nástroj, protože v něm vidím námahu jeho výrobce. Pozorně zacházím s květinami ve svém pokoji, protože se v nich dotýkám tajemství přírody i jejího Tvůrce.

Bdělost není znamením duchovního člověka jen pro zenové, nýbrž i pro západní mnichy. I svatý Benedikt vyzývá své mnichy, aby pečlivě a pozorně zacházeli s klášterními devocionáliemi. Všechno je drahocenné, všechno je svatým oltářním náčiním. Ale i my mniši často na bdělost zapomínáme; i my často zacházíme nevědomě se svými knihami,

s kuchyňským nádobím, s různými nástroji. A také často - nevědomky - boucháme dveřmi. Takže všichni potřebujeme při své denní nepozornosti a nedbalosti anděla bdělosti, aby nás vždycky znovu postrčil, aby nás probudil ze spánku a upozornil nás, že se máme soustředit na přítomný okamžik a věnovat se bděle tomu, co právě děláme.

Bdělost při každé činnosti dodá mému životu něžný nádech. Jsem náhle zcela tu, jsem zajedno sám se sebou i s věcmi. Bdělost nám bohužel není dána: musíme se v ní denně cvičit, a tak se stane měřítkem osobní spirituality. Necht' užívám slov jakkoli zbožných, ať konám sebeduchovnější přednášky, chybí-li bdělost, všechno ztrácí na ceně. Přeji ti, aby tě anděl bdělosti stále hlouběji uváděl do umění života, abys objevil radost ze života a se vším zacházel uctivě a pozorně, protože všechno je cenné. Vše stvořil podivuhodně Bůh a pronikl svým svatým Duchem.

VZÁCNÝM HOSTEM NA letošních Martinských hodech byl P. Tomáš Halík. Je zde ve Spojených státech jako hostující profesor na Notre-Damské universitě ve státě Indiana. Ve svém kázání při mši svaté vyzdvihl mimo jiné důležitou ctnost - **neposuzovat**. Nikdo, kromě Boha, nevidí do srdce člověka a nezná jemné zákoutí našich myšlenek a úmyslů. Tak poslední, kdo bude posuzovat, je Bůh. To byla jedna z nosných myšlenek P. Tomáše Halíka.

Na druhý den měl P. Tomáš Halík besedu na téma "The Global Refugee Crisis". Beseda se konala na Manhattanu v Carnegie Council for Ethics a International Affairs Institute. Tomáš Halík zde mluvil o velkém množství migrantů a uprchlíků ze zemí středního východu a Afriky. Problém podle něho má několik rovin. Přes politickou rovinu až po morální rovinu. Jako křesťan hájil postoj člověka, který má vidět v lidech, kteří trpí, naše bratry a sestry. Odsoudil také názor, že by Evropa měla přijmout jenom křesťany. To bylo nebylo v duchu Ježíšova učení, ten nerozlišoval lidi podle příslušnosti národa, jazyka, či náboženství. Jeden ze zúčastněných debaty také připomenul zodpovědnost Evropy a Ameriky, za to co se dnes děje v Iráku, v Afghanistanu a Sýrii.

Milí čtenáři Zvonu, připravujeme se na oslavu narození našeho Pána, Ježíše Krista. Znovu si budeme připomínat veliký den, kdy se naplnilo proroctví Starého Zákona. Dlouho očekávaný Mesiáš přišel, aby naplnil Boží příslib, obnovit celý svět. Ježíšův celý život ukazoval na Boží lásku jeho Otce. My jsme v Něho uvěřili nebo se aspoň snažíme uvěřit

a přijmout Jeho poselství. Většina z nás budeme tento svátek oslavovat v rodinném kruhu. Někteří však budou sami, ale věřte mi, že tomu tak není. Bůh bude s Vámi u Vašeho štědrovečerního stolu. Bůh nikdy nezapomíná na člověka, kterého stvořil a má ho rád. Přeji Vám požehnané svátky narození Ježíše Krista, pokoj a radost. Budu na Vás vzpomínat v modlitbě a prosím Vás, abyste si na mne také v modlitbě vzpomněli.

*Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON
Fr. Antonín*

Divný Král

Petr Kolář SJ

Proč vlastně přišel a žil Ježíš v našem světě tak skromně? Lze si přece snadno představit jiné, důstojnější a jeho postavení i poslání přiměřenější naplnění prorockých slibů: Mohl se například narodit v nějaké královské nebo aspoň velekněžské rodině, mohl se také objevit jako dospělý člověk, který by nám neřekl nic o svém původu, mohl si nejdříve získat svými mimořádnými schopnostmi a znalostmi věhlas a respekt a teprve potom se prohlásit za mesiáše a pustit se do díla - podobných řešení lze nalézt ještě několik, ale Ježíš se místo toho narodil v úplně obyčejných podmínkách lidí tehdejší doby a hned nato ještě zcela nekrálovsky utíkal před Herodem do ciziny. Nemohl to s tím vykoupením zařídit jinak a zachránit aspoň nevinná nemluvňátka, která místo něj padla Herodovi do rukou?

Tyto a podobné, z lidského hlediska rozumné a logické otázky, obsahují nicméně také jednu běžnou, ale rozhodující překážku Ježíšova poslání na této zemi. Podle našich představ "by se Ježíš přece jen neměl nechat takhle znevažovat, trápit a zabít". My bychom spontánně určitě jednali v takové situaci jinak a připadá nám, že Pán Bůh měl praštit přes ruku aspoň toho Heroda, když už nikoho jiného.

Jenže to by už nebylo Vtělení, Bůh s námi, v našem středu. Byl by nad námi a ne jedním z nás. Jeho moc, které by se nikdo nemohl protivit, by sice vnesla do našeho světa pořádek, ale vnesla by jej shora, mocí.

Záměr spásy naproti tomu počítá s Božím působením zevnitř lidstva a v poslední instanci zevnitř srdce každého člověka, který

o to projeví zájem. Mezi oběma takto naznačenými cestami je obrovský rozdíl, stačí domyslet dokonce rozdíl mezi mocenským zásahem a přerodem, konverzí jednotlivců i celého lidského společenství, o kterou ve skutečnosti v záměru Boží spásy jde.

Tady můžeme parafrázovat známé asijské přísloví a říci, že Bůh nám nechce dát rybu, která by nás uspokojila na jeden den, ale chce nás naučit lovit ryby a starat se tak o vlastní potřeby, bez jeho trvalých a průběžných zásahů. Nechce, abychom byli jeho poddanými, chce nás místo toho vtáhnout do své rodiny. A proto asi nemohl přijet v ohnivém nebeském voze a musel se narodit jako jeden z nás. Od té doby pracuje na epochální proměně mezilidských vztahů v našem světě a nabízí nám něco zcela nečekaného a překvapivého. Chce lidi vytáhnout, vyprostit ze zajetí "vrchnostenských vztahů", na které si vládnoucí i ovládaní mezitím zvykli, takže se jim "takový" mesiáš brzy hrubě znelíbil. On ale na své nabídce trvá, nechce nám vládnout po způsobu mocných tohoto světa, a proto od prvopočátku nemohl než patřit mezi ty trvale prohrávající, mezi které patří většina prostých, o poctivost usilujících lidí. Andělské pluky proto opravdu musel nechat v nebeských kasárnách. Jak by se jinak mohl stát jedním z lidí? Konečným důsledkem tohoto jeho rozhodnutí je pro nás možnost včlenění do jeho vlastní rodiny, jak píše evangelista Jan:

Těm pak, kteří uvěřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.

Vstávají ze sna pastýři

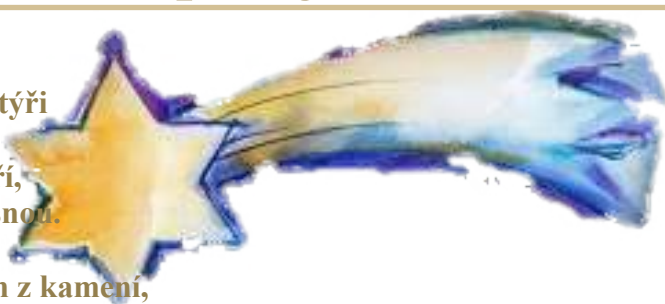
Václav Renč

**Vstávají ze sna pastýři
a diví se a žasnou.
A bez váhání zamíří,
kde vidí hvězdu jasnou.**

**Nad holým chlévem z kamení,
co hledí dolů k městu,
hoří to Boží znamení
a osvětluje cestu.**

**Svolává k chlévu ze všech stran
i anděle i lidi.**

**A kdo má srdce dokořán,
každý to světlo vidí...**

Modlitba papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství:

PANE JEŽÍŠI KRISTE,
UČIL JSI NÁS BÝT MILOSRDNÝMI,
JAKO JE MILOSRDNÝ NEBESKÝ OTEC,
A ŘEKL JSI NÁM, ŽE KDO VIDÍ TEBE, VIDÍ OTCE.
UKAŽ NÁM SVOU TVÁŘ A BUDEME SPASENI.
TVŮJ LÁSKYPLNÝ POHLED
OSVOBODIL ZACHEA A MATOUŠE Z OTROČENÍ PENĚŽŮM,
CIZOLOŽNICI A MARIÍ MAGDALÉNU
OD HLEDÁNÍ ŠTĚSTÍ JEN VE STVOŘENÝCH VĚCECH,
PŘIMĚL PETRA PLAKAT, KDYŽ TĚ ZRADIL,
A ZARUČIL KAJÍCÍMU ZLOČINCÍ RÁJ.
DEJ, AŽ KAŽDÝ Z NÁS SLYŠÍ TVÁ SLOVA URČENÁ SAMARSKÉ ŽENĚ,
JAKO BYS JE ŘÍKAL NÁM: „KDYBYS TAK ZNALA BOŽÍ DAR!“
TY JSI VIDITELNOU TVÁŘÍ NEVIDITELNÉHO OTCE,
BOHA, KTERÝ PROJEVUJE SVOU VŠEMOHOUČNOST
NEJVÍCE ODPOUŠTĚNÍM A MILOSRDENSTVÍM:
DEJ, AŽ JE CÍRKEV PRO SVĚT TVOU VIDITELNOU TVÁŘÍ,
TVÁŘÍ SVÉHO PÁNA, VZKŘÍŠENÉHO A OSLAVENÉHO.
TYS CHTĚL, ABY TAKÉ TVOJI SLUŽEBNÍCI BYLI PODROBENI SLABOSTI,
A TAK MOHLI SOUCÍTIT S TĚMI,
KDO SE POTÝKAJÍ S NEVĚDOMOSTÍ A OMYLEM:
DEJ, AŽ KAŽDÝ, KDO SE S TĚDINÝM Z NICH SETKÁ,
ZAKUSÍ, ŽE HO BŮH OČEKÁVÁ, MILUJE A ODPOUŠTÍ MU.
SEŠLI SVÉHO DUCHA
A POSVĚŤ NÁS VŠECHNY JEHO POMAZÁNÍM,
ABY SE SVATÝ ROK MILOSRDENSTVÍ
STAL ROKEM HOSPODINOVY MILOSTI
A ABY TVÁ CÍRKEV S OBNOVENÝM NADŠENÍM
MOHLA PŘINÁŠET RADOSTNOU ZVĚST CHUDÝM,
VYHLÁSIT SVOBODU ZAJATÝM A ZDEPTANÝM
A NAVRÁTIT ZRAK SLEPÝM.
NA PŘÍMLUVU PANNY MARIE,
MATKY MILOSRDENSTVÍ,
O TO PROSÍME TEBE, JENŽ ŽIJEŠ A KRALUJEŠ
S OTCEM A DUCHEM SVATÝM NA VĚKY VĚKŮ.
AMEN.

„Jak toužím po tom,
aby byly nadcházející
roky proniknuté
milosrdenstvím,
aby se vyšlo vstříc
každému člověku
a přinesla se ke každému
Boží dobrota
a něha!“ Tato slova píše
papež František
v bule, jíž vyhlásil
mimořádný
Svatý rok milosrdenství.
Mottem roku, který začne
8. prosince 2015
a skončí
20. listopadu 2016, je
„Milosrdní jako Otec“.

What We Stand For:

Homily for November 22, 2015

Solemnity of Christ the King

by Deacon Kreg Kandra

This feast we celebrate today, Christ the King, has an interesting history: it's relatively new—it was only added to the Church calendar in 1925—and in the 1960s, Pope Paul VI actually changed its name. He formalized its title: it is now officially the “Solemnity of Christ the King of the Universe.”

The meaning is clear: all of creation, in this world and beyond, is subject to Christ. No one, and nothing, is greater.

But looking at the news this past week, I wonder how many people understand that. How many Christians really believe that?

Read the headlines. Scan social media. Check the comments on Facebook or Twitter. Listen to our presidential candidates. The overwhelming sense you get is that many today are not ruled by Christ the King.

They are ruled by something else. By fear. By mistrust. Some are even ruled by hate. I'm speaking of the current debate about refugees in the Middle East. Right now, there is a loud chorus of people who believe we need to wall off the world. Turn away refugees, those who are fleeing violence and terror. Better yet, only admit people to this country based on their religion—only give shelter to those who are like us.

This needs to be said: This is not who we are. We are Catholic Christians. We stand for something else. We stand for compassion. We stand for mercy. We stand for human dignity. Regardless of race or religion. We stand, in short, for life.

This feast could not come at a more important moment. This is the time for us to profess our allegiance — but not an allegiance to fear or exclusion or mistrust or hate. Those cannot rule us. We already have another ruler. The world must know: We are Christians. Our King is Christ. How do we reflect that? I'd like to suggest three ideas.

First, we believe the truth of what our King taught. We follow his greatest commandment: “Love one another.” We honor his teaching: “When you welcomed a stranger, you welcomed me.” And we take courage and consolation from four words he repeated again and again—the words that banished all fear and helped turn a small movement of frightened apostles into a worldwide phenomenon that even now is driving out doubt and affirming hope. Those four words: “Do not be afraid.” We are not afraid. We are Christians. Our King is Christ.

Secondly, in professing our allegiance to our King, we cherish the teachings of his holy Catholic Church on earth. The greatest teachers have shown us the way. In our own lifetime, Pope St. John Paul offers one example. He wrote: “The tragedy of refugees is ‘a wound which typifies and reveals the imbalance and conflicts of the modern world.’ It shows a divided world that is far from that ideal according to which ‘if one member suffers, all suffer together’. The Church offers her love and assistance to all refugees without distinction as to religion or race, respecting in each of them the inalienable dignity of the human person created in the image of God.” This is who we are. We see “the dignity of the human person created in the image of God.”

We are Christians. Our King is Christ.

Thirdly, we live with this humbling, overwhelming truth: our King was one of us. He suffered. He hungered. He worked. He wept. He bled. And: he was a refugee. Two years ago on the Feast of the Holy Family, Pope Francis reminded the world that the Holy Family was made up of three people seeking refuge from a ruthless dictator bent on murder. The pope said: “As we fix our gaze on the Holy Family of Nazareth as they were forced to become refugees, let us think of the tragedy of those migrants and refugees who are victims of rejection and exploitation.” He called on us to be present to all who are exiled, especially in our own families. This is who we are: We help those who are helpless. We protect the innocent being persecuted.

We seek dignity for those who have had it taken away.

And we remember that all those things happened to Jesus, our King.

Some years back, I read an interview with a sister in Iraq. She described the horrific shelling her village had to withstand during the US-led invasion in 2003. The neighbors who lived near her convent were all Muslim. They were terrified. The sisters let them stay in the convent, where they would be safe, and even opened one of their rooms for the Muslims to use for their daily prayers. As the sister explained: “We don’t help them because they’re Catholic. We do it because WE are.”

We are Christians. Our King is Christ.

This Sunday, on this feast, we acclaim that. But let us resolve, here and now, to acclaim that not just on this feast. We need to give witness to it every day—with how we live...and with how we love.

Let the world know this: We stand beside the weak and the helpless, the persecuted and forgotten, regardless of race or religion. In the present crisis, we stand where we have always stood. We stand for life. We stand for hope. And we do it for this reason.

We are Christians. Our King is Christ.

Short version - read more

<http://aleteia.org/blogs/deacon-greg-kandra>

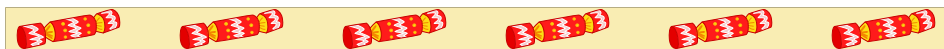

Martinská zábava

byla, díky obětavým lidem a našim sponzorům, velmi úspěšná. Lidé, kteří navštívili zábavu, nelitovali, naopak litovat mohli ti, kteří přijít nemohli.

Tradičně vystoupila česká škola. Děti byly velmi dobře secvičené, zpěvy a tance roztleskaly celý sál. Hudba Kontakty a dobré jídlo připravené našimi ženami, zasluhují velký dík. Děkuji také všem, kteří připravili domácí zákusky a donesli dary do tomboly. Velkým pomocníkem byla Bohemian Hall, která nejen věnovala dar do tomboly, ale také pomáhala při přípravě pokrmů. Naše příští zábava bude v novém termínu **3. dubna 2016**. Bude to tzv. **Velikonoční zábava**.

Těším se na setkání s Vámi. Fr. Antonín

PODĚKOVÁNÍ

Jménem všech, kteří pomáhají při tvorbě časopisu Zvon, Vám děkuji za přízeň a podporu našemu časopisu. Prosim také o podporu v příštím roce 2016. Děkuji také za děkovné dopisy a případné návrhy a připomínky k vydávání časopisu. Sv. Františku Saleský - patrone novinářů, oroduj za nás.

Fr. Antonín

O MODLITBU A MŠE SVATÉ ZA ZEMŘELÉ V LISTOPADU POŽÁDALI:

Georgianna Chamberlain, Jiřina Kowalyk, Dagmar Čermáková, Zdenka Rosenberg, Zdenka Rinus, Jana Brotánková, Zdenka a Zdenek Sádlíkovi, rodina Švejdova, Marcela Škrkoň, Libuše Král, Helen Otýpka, rodina Krupkova, Růžena Bunžová, rodina Sedláčkova, rodina Pope, rodina Brabcova, Elen Samek, Miroslav Kaspar, Božena a Peter Smrčka, rodina Krškova, rodina Tomečkova.

30. října Dokument “Declaration on the Way” vydala americká biskupská konference a luteránské církve v USA. Je to důležitý dokument na cestě ekumenismu a jednoty.

31. října Slovenský kapucín Dávid Bartimej Tencer bol 31. oktobra vysvätený za nového biskupa diecézy Reykjavík, ktorá zahŕňa celý Island.

9. listopadu Po ranní mši u hrobu apoštola Petra ve vatikánské bazilice zahajují slovenští katoličtí biskupové program návštěvy Ad limina apostolorum. K apoštolským prahům přijeli po osmi letech. Kanonické právo ukládá všem místním církvím povinnost předložit zprávu o své činnosti příslušným kongregacím a radám Svätého stolce a setkat se s jejich představiteli.

12. listopadu Stretnutie s pápežom Františkom. Predseda slovenských biskupov Stanislav Zvolenský po skončení stretnutia novinárom povedal, že tému arcibiskupa Bezáka otvoril na podnet ostatných biskupov on sám. „Svätý Otec bol veľmi ochotný, s veľkou úctou a pomerne dlho hovoril na túto tému. Vysvetľoval nám okolnosti, hovoril nám, ako sa zaoberal týmto prípadom, ako študoval podklady a spomenul aj stretnutie s otcom arcibiskupom Bezákom,“ opísal priebeh rozhovoru arcibiskup Zvolenský. „Povzbudil nás, aby sme sprostredkovali základnú myšlienku, ktorú povedal arcibiskupovi Bezákovi pri osobnom stretnutí, že je ochotný mu pomôcť,“ povedal Zvolenský, podľa ktorého je vyjadrenie pápeža silné a nádherné. „My s úctou prijmemo akékoľvek rozhodnutie Svätého Otca a budeme ho plne rešpektovať.“

20. listopadu Kardinál Gianfranco Ravasi, který stál u zrodu iniciativy Nádvoří národů podporující dialog mezi věřícími a nevěřícími, navštívil ve dnech 20. – 22. listopadu 2015 Českou republiku. Na programu byla např. přednáška v Plzni na téma křesťanských kořenů Evropy nebo mše svaté v plzeňské či pražské katedrále.

22. listopadu Celodenní program připravila na neděli 22. listopadu 2015 farnost Moravská Ostrava společně s Biskupstvím ostravsko-opavským; u příležitosti znovuotevření katedrály Božského Spasitele.

24. listopadu Otec Peter Harman byl jmenován novým rektorem NAC v Římě. Papežská severoamerická kolej v Římě bude od 1. února spravována novým rektorem, který pochází ze Springfieldu, IL.

25. listopadu Papež František se vydal na svou 11. zahraniční cestu, při níž navštívil Keňu, Ugandu a Středoafričskou republiku.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci prosinci: Lucie Reynolds 1. prosince, Adriana Čušková 6. prosince, Emilie Kováčik 6. prosince, Rev. Jan Czudek 6. prosince, Rev. Antonín Kocurek 7. prosince, Václav Sedláček 8. prosince, Věra Combs 8. prosince, Helen Hlinka 9. prosince, Božena Smrčka 11. prosince, Zdenka Rosenberg 11. prosince, Václav Solfronk 18. prosince, **Leia Reynolds 20. prosince**, Jaroslav Sýkora 22. prosince, Martina Ester Nehybka 26. prosince, Zuzka Petrová 31. prosince.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Božena Smrčka, Frank a Rose Macek, Andrew Pončič, Pat a Ed Babor, William Janek, Helen Hlinka.

úmysly mší svatých v měsíci prosinci 2015

datum	úmysl	dárce
1. prosince	Za + MUDr. Janu Plannerovou	Dr. Jirí Planner
2. prosince	Za + Annu Benáčkovou a manžela	rodina Bláhů
6. prosince	Na poděkování za přijatá dobrodiní za 96 let života a za Marii Sedláčkovou	rodina Sedláčková
8. prosince	Na poděkování Pánu Bohu	Václav Sedláček
9. prosince	Prosba o Boží ochranu pro rodinu Bláhů a Krausů	rodina Bláhů
12. prosince	Za Ludmilu Chalaš DiBona	rodiče a sestra
13. prosince	Za Josefa Ištvančího	Miloš a Jan
16. prosince	Za + rodiče Bednářovy a syna Jana	rodina Bláhů
20. prosince	Za + manžela Vítězslava Hlavatého	manželka s rodinou
23. prosince	Za + Annu Benáčkovou	rodina Krupkova
24. prosince	Za krajanskou rodinu 9.00 pm	“půlnoční”
25. prosince	Za krajanskou rodinu 10.30 am	
27. prosince	Za + rodiče Bláhovy, syna Františka a jeho manželku	rodina Bláhů

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Život **Karla Weiricha** (1906 až 1981) byl donedávna široké veřejnosti neznámý. Weirich pracoval jako novinář, účetní a stenograf. V Itálii začalo být jeho jméno známější až během několika posledních let zásluhou právě Alberta Tronchina, badatele a historika, který objevil a zpracoval jeho pozoruhodný příběh.

Weirich žil v Římě, kde se narodil poté, co tam jeho otec odešel, když jako sochař získal italské stipendium. Mimo jiné psal pro italský deník Messaggero, působil v katolických misijních institucích a pracoval jako zpravodaj ČTK z Itálie a Vatikánu. V roce 1941 byl z tohoto místa propuštěn pro své neskrývané protinacistické smýšlení. V té době se prostřednictvím Svatováclavského fondu zapojil do pomoci cizincům, kteří se nacházeli v Itálii, a které nechal v roce 1940 Mussolini internovat. Z velké části šlo o židovské uprchlíky, kterým se nepodařilo dostat se včas z Evropy. Díky Weirichově odvaze a citu pro

pronásledované Židy pocházející z Československa. Ohniskem jeho aktivit byl koncentrační tábor Ferramonti di Tarsia v Kalábrii, kde bylo zadržováno několik set československých Židů. Šlo o pasažéry ztroskotané lodi Pentcho, jež mířila do Palestiny. Sám Karel Weirich kvůli tomu skončil v koncentračním táboře, ale před smrtí ho zachránilo osvobození tábora Američany a konec války. Tronchinova kniha popisuje, jak Weirich své aktivity ve prospěch Židů rozvíjel a dává do kontextu lokální události s dějinami holokaustu a protifašistického odboje. V knížce jsou i archivní materiály, fotografie, tajné zprávy o situaci v tehdejší Protektorátu Čechy a Morava, či seznamy zachráněných a informace o tom, jakými kanály pomoc proudila a kdo se na ní podílel.

28. října 2015 byl Karel Weirich vyznamenán in memoriam Medaili za zásluhy. Ocenění převzal z rukou českého prezidenta Miloše Zemana jeho synovec Pavel Werich žijící v USA.

Pavel Weirich se setrou Helenou - pražský hrad

